

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/2022-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu a odpovedi Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 9850/2022/61/072 z 30. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu a zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1, čl. 3 ods. 1 a 4 a čl. 36 ods. Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odpoveďou ministerstva spravodlivosti (ministra spravodlivosti) o tom, že na jeho podnet nebude podané dovolanie podľa Trestného poriadku.

II.

2. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo 17. apríla 2019 bol sťažovateľ uznaný vinným za obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona a prečin podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Za to mu bol podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na desať rokov.

3. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ a prokurátor odvolanie. Sťažovateľ namietol výšku trestu, keď zdôraznil, že bol daný dôvod na jeho mimoriadne zníženie podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Prokurátor namietol výšku trestu a žiadal, aby sťažovateľovi bolo uložený trest podľa § 38 ods. 2 a 5 Trestného zákona na dvanásť a pol roka.

4. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 2. júla 2019 odvolanie sťažovateľa zamietol a na odvolanie prokurátora výrok o treste zrušil a sťažovateľovi podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 5 Trestného zákona pri použití § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody na dvanásť a pol roka.

5. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie. Zároveň sa obrátil na ministerstvo spravodlivosti s podnetom na podanie dovolania proti rozsudku okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže nemal byť dostatočne poučený o výške trestnej sadzby. Ministerstvo spravodlivosti na okresnom súde zistilo, že sťažovateľ z rovnakého dôvodu podal dovolanie, a preto obsahovo s jeho dovolaním zhodný podnet odložilo. O tom ho vyrozumelo ústavnou sťažnosťou namietanou odpoveďou.

III.

6. Sťažovateľ namieta, že na okresnom súde nebol riadne poučený podľa § 257 ods. 1 a 5 Trestného poriadku o sprísnenej trestnej sadzbe s tým, že ako obvinený musí vedieť o možnosti úpravy trestnej sadzby v jeho neprospech. Podľa sťažovateľa takéto pochybenie možno napraviť len na základe dovolania ministra spravodlivosti s tým, že rozsudky budú zrušené a jemu bude znova daná možnosť uznať alebo neuznať vinu v závislosti od poznania výslednej trestnej sadzby tak, aby jeho proces zodpovedal právnomu názoru v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Tpj 26/2019 z 10. júna 2019.

7. Podľa tohto stanoviska sa súd musí v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o osobitnej úprave trestnej sadzby. Ak tomu tak nebolo, súd obvineného poučí. Inak môže byť daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku) a takýto nedostatok nemožno odstrániť v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny. Obvinenému musí byť znovu daná možnosť také vyhlásenie neurobiť.

8. Podľa sťažovateľa ministerka spravodlivosti bola povinná podať dovolanie, čo vyplýva z § 369 ods. 1 Trestného poriadku. Diskrimináciu sťažovateľ vidí v tom, že ministerka spravodlivosti v identickom prípade podala dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 3T/88/2019, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/27/2021.

IV.

9. Oprávnenie ministra spravodlivosti podať dovolanie vyplýva z § 369 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého minister spravodlivosti môže dovolanie podať len na podnet osoby, ktorej Trestný poriadok nepriznáva právo na podanie dovolania. Výnimkou z toho pravidla je podanie odvolania na podnet osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Oprávnenie ministra spravodlivosti podať dovolanie je teda limitované právom obvineného podať dovolanie.

10. Sťažovateľ v trestnom procese využil svoje právo a proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Podľa § 368 ods. 2 písm. a) a h) Trestného poriadku je takýmto rozhodnutím aj rozsudok a aj rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozsudku, alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol. Sťažovateľ ako obvinený teda mohol podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku podať proti právoplatnému rozsudku krajského súdu v oboch jeho výrokoch, teda aj vo výroku o treste dovolanie, a to z rovnakého dôvodu, z akého podal podnet na podanie dovolania ministerke spravodlivosti, teda z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže zásadným spôsobom malo byť porušené jeho právo na obhajobu.

11. Vychádzajúc z uvedeného, je preto nedôvodná námietka sťažovateľa, ktorá vychádza z toho, že ministerka spravodlivosti bola povinná podať v jeho prospech dovolanie. Tak tomu nie je, keďže sťažovateľ môže podať dovolanie proti rozsudku krajského súdu a možnosť podania dovolania samotným sťažovateľom vylučuje to, aby ministerka spravodlivosti bola vôbec oprávnená podať dovolanie v jeho prospech. Rovnako nedôvodná je aj druhá línia argumentácie sťažovateľa, ktorá vychádza z porovnania jeho prípadu s rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 3Tdo/27/2021 z 30. novembra 2021. V tejto veci najvyšší súd rozhodoval o dovolaní ministerky spravodlivosti, no nie proti rozsudku krajského súdu, ale proti rozsudku okresného súdu, ktorý bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní, na ktorom sa obvinený a prokurátor vzdali práva podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Práve preto najvyšší súd v tejto veci vyvodil oprávnenie ministerky spravodlivosti podať dovolanie, keďže obvinený, ktorý sa vzdal práva podať odvolanie, takéto oprávnenie nemal.

12. Ministerka spravodlivosti nebola oprávnená na podnet sťažovateľa podať dovolanie a ani v obdobnom prípade dovolanie nepodala. Jej rozhodnutie nepodať dovolanie je preto v súlade so zákonom a zároveň žiadnym spôsobom z takéhoto rozhodnutia nevyplýva rozdielny prístup k sťažovateľovi, o námietkach ktorého rozhodne najvyšší súd na základe ním podaného dovolania. Preto postupom a odpoveďou ministerstva spravodlivosti nedošlo k porušeniu sťažovateľom uvedených základných práv, ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu